

CHRIS RYAN

**Kdo přežije,
vyhrává**

Chris Ryan

KDO PŘEŽIJE, VYHRÁVÁ

CHRIS RYAN

**Kdo přežije,
vyhrává**

Copyright © by Chris Ryan
Translation © by 2013 Zdeněk Hurník
Cover & layout © 2014 by Jiří Pánek
Czech edition © 2013 by NAŠE VOJSKO, s.r.o.
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1492-6

Věnováno Sáře

PODĚKOVÁNÍ

Patří všem mým obvyklým spolupracovníkům, Barbaře, Markovi, Lukovi, Hannah, a celému týmu v nakladatelství Century.

Věříte-li ve světlo, pak je to kvůli temnotě
Věříte-li v pravdu, pak je to kvůli lži
Věříte-li v Boha, pak musíte věřit i v ďábla

PROLOG

úterý, 5. listopadu 1991

východní Atlantik, jižně od Kanárských ostrovů

Dva muži plavali téměř bezhlučně. Oba zvedli své potápěčské masky vzhůru a pozorně pozorovali prostor kolem dokola. Nic, jen světlý obrys jachty *Lady Ghislaine* a jemné vlnky, které pleskaly o její trup. Bylo půl páté ráno, a přestože na východě ještě nic nenaznačovalo příchod svítání, oba věděli, že mají jen málo času.

Náhle zpozorovali, že se za okny tlumeně osvětlené salonní kajuty objevila temná postava. O chvíli později se otevřely dveře na zadní palubu a vyšel z nich muž zahalený do bílého županu převázaného páskem. Zjevně zmítaný neklidem postál několik minut u zábradlí na zádi. Zdálo se, že jej čerstvý noční vzduch nijak neuklidnil. Několikrát nervózně obešel zadní palubu kolem dokola, pak se náhle odtočil na patě a zase vešel dovnitř.

Muži ve vodě na sebe beze slova pohlédli. Starší z nich s obrysy obličeje rozmazanými maskovací barvou zvedl ruce nad

hladinu a poklepal na tvrzené sklíčko svých hodinek. Mladší muž přikývl. V naprosté tichosti se vydali směrem k zádi lodě. Pod nimi čekala pod hladinou nehybná a neviditelná miniaturní ponorka *Odyssea* pro dvojčlennou posádku. Před čtyřmi hodinami se s ní vydali na svou tajnou cestu.

Bylo to sice dlouhé sledování, ale nijak složité. Název „jachta“ *Lady Ghislaine* dost podceňoval. Pokud by ji vlastnilo nějaké rejdářství, označilo by ji spíše jako výletní loď. Měla pět luxusních palub, výtlak 430 tun a na délku měřila více než 50 metrů. Její bazén na horní palubě klidně pojal šest modelek převlečených za vodní panny nahoře bez a k velikému potěšení několika vrcholových manažerů z *Daily Mirror* už k tomu v minulosti jednou došlo. Dalo by se o ní říci, že patřila k dost viditelným terčům. Navíc naprosto nic netušícím. Její radar té noci nikdo neobsluhoval.

Lady Ghislain vyplula ve čtvrtek z Gibraltaru. Dva dny posádce trvalo, než s ní dorazila na Madeiru, kde zakotvila ve Funchalu. Operativci z Londýna tam na ni už čekali a pracovali na svých přípravách. Sledovali svůj cíl na pláž Desertas, kde se bez viditelné radosti věnoval koupání v moři, a později večer do Central Casina, kde prohrál něco málo přes 9000 liber sterlingů v Blackjacku.

V neděli jachta vyplula směrem k Tenerife a v deset dopoledne následujícího dne dorazila do Darcen Pesquera. Do hodiny vyplula znovu, tentokrát směrem na jih. Jejich cíl zůstal po celou dobu na palubě. To, že se vůbec neobjevil, nikoho nepřekvapilo. Mezinárodní sdělovací prostředky tou dobou objevily, co cíl londýnských specialistů již delší čas sám dobře věděl. Jeho obchodní impérium stálo na pokraji krachu. Švýcarská

banka, jejíž služby využíval, mu hrozila povoláním policejní jednotky vyšetřující podvody. Jeho věřitelé začali podléhat panice.

To byl okamžik, kdy Londýn povolal do stavu pohotovosti svůj dvoučlenný tým specialistů-potápěčů a letecky jej přepravil i s miniaturní ponorkou do Layounne na marockém pobřeží.

V pondělí večer se *Lady Ghislaine* znovu objevila v Santa Cruz. Samotný cíl se objevil na pobřeží, kde povečeřel v jídelně hotelu Mencey. Existoval návrh, aby se zásah proti jeho osobě uskutečnil přímo tam. Důvodem k tomu byly obavy, že by mohl nasednout do auta a odjet do Los Christianos. Na tamním letišti totiž doplňoval palivo jeho soukromý tryskový letoun Gulfstream, aby byl připravený vzít ho zpět do Londýna. Nakonec se zásahový tým stáhl a k velkému uklidnění jeho členů se cíl po večeri vrátil na jachtu a nařídil posádce odplout. V té době už bylo na palubě nainstalováno tajné sledovací zařízení. Od chvíle, kdy jachta opustila přístav, sledovalo její pohyb a prostřednictvím geostacionárních družic předávalo všechny údaje na velitelskou loď mise, vzdálenou pět mil odtud směrem na sever.

Konečný příkaz k akci přišel z Londýna ve 23.55 hod. Byla klidná bezměsíčná noc a okolo půlnoci ponorka *Odyssea* vyplula od velitelské lodi. Ponorku vyrobila na zakázku jedna firma na Floridě a pro speciální účely ji upravili na tajné základně na východním anglickém pobřeží. Měla na palubě zásobu 14150 litrů kyslíku a vysokokapacitní baterie jí umožňovaly doplout pod vodou až na vzdálenost 12 námořních mil (22,2 km) rychlostí dvou uzlů za hodinu (3,7 km). Patrně by nevyhrála žádné závody, zato byla výborně uzpůsobena ke

svému hlavnímu účelu – tajnému přiblížení k oběti. Dvanáct mil bylo mnohem víc, než činila ověřená vzdálenost k jachtě.

S využitím gumové přísavky upevnil mladší muž lano od ponorky k zádi jachty. Zdálo se, že nikdo z posádky nedrží hlídku. Možná, že samotný cíl nařídil, aby mu nechali horní palubu prázdnou k výhradnímu použití. Oba potápěči sňali ze zad nádrže s kyslíkem a spolu s regulátory je uložili do zvlášť k tomu účelu zřízených schránek za sedadly ponorky. Díky skvělému výcviku a letité praxi se přitom pohybovali naprosto bezhlučně.

Starší muž vyndal z pouzdra na opasku dvě magnetické přísavky. Spojovala je pevná šňůra a na ni zavěsil těžký batoh s vybavením a ploutve. Chvilku pozoroval, jak jeho kolega sundává svoje ploutve, a pak opatrně zahákl za zábradlí na zádi lehký vysunovací žebřík. Potichu po něm vystoupal nahoru. Pak otevřel batoh s vybavením a pečlivě, aby neřuknul kovem o kov, z něj vytáhl dva samopaly Heckler a Koch MP5. Rozložil u obou sklopné ramenní opěrky a pak jeden podal svému čekajícímu kolegovi. Téměř nehlučně do nich nasadili zásobníky na dvacet ran a natáhli je. Se zbraněmi připravenými ke střelbě se oba plížili po hladké lakované palubě z teakového dřeva. Uši měli nastražené kvůli sebenepatrnějšímu zvuku – krokům nebo otevírání dveří.

Cílová osoba se zachvěla chladem a přitáhla si koupací plášť úžeji k tělu. Právě zavolala nahoru na můstek a požádala o nastavení klimatizace o několik stupňů výše. Navzdory pozdní době bylo venku ještě dost teplo, ale v salonní kajutě se vzduch dost ochladil. Na spánek se mu zdálo příliš chladno, ale spánek byl přitom přesně to, co nejvíc potřeboval. Na pár hodin uniknout

od všeho toho tlaku. Od zoufalých obav z velkých dluhů, od neúprosného postupu vyšetřování finančních podvodů, od nevyhnutelného prodeje akcií pod cenou, který měl přivodit krach jeho impéria.

Stále sice ještě patřil k nejmocnějším mužům světa, ale dnes večer již věděl, že brzy přijde konec. Část jeho osobnosti si přála, aby tahle plavba mohla pokračovat do nekonečna. Jen moře, obloha a tichý hukot motorů. Věděl však, že všechno musí během několika hodin skončit. Místo toho by měl odletět do Londýna kvůli zoufalé poslední bitvě. Jako generál Custer, pomyslel si sarkasticky. A jak chudák dopadl.

Maxwell pomalu přistoupil k toaletnímu stolku. Podíval se na sebe do zrcadla a zkoumavě si prohlédl své vlasy. Od kořínků již znovu vyrážely šediny. Pod černě obarvenými kadeřemi se objevil centimetr ocelové šedé barvy. Dostane soud jeho skalp stejně jako jeho důstojnost? Už neexistovala téměř žádná naděje, že by mohl ještě něco zachránit. Pokud by měl štěstí, mohl by uniknout s pár miliony v kapse. Možná by mu zůstal i dům. A také nějaká auta. Peníze na živobytí? Pokrčil rameny. Už ho unavovalo stravování po lepších restauracích. Také měl spoustu pěkného oblečení ze Saville Row, v němž se musel ukazovat venku. Ale už nebudou žádné cesty vrtulníkem a žádné přátelské obědy s ministry v Pall Mall. Už neutichnou zasedací síně správních rad, když do nich vstoupí. Jen se tomu postav, říkal si pro sebe. Spíš tě čeká soud a možná dokonce vězení. Měl na svědomí věci, které nemohl obhájit žádný právník. Jen se k tomu postav čelem, opakoval si. Je po všem. Přichází konec hry. Král je udolán batalionem pěšců. Šach-mat.

Nebo ještě ne? Možná se mu jeho poslední zoufalý gambit ještě vyplatí. Možná mu ta nejdivočejší karta, s kterou kdy hrál, přinese vítězství.

Náhle zaslechl lehké zaťukání na dveře. Že by nějaký problém s klimatizací? Neřekl snad kapitánovi jasně, že si nepřeje žádné vyrušování. Unaveně se odebral ke dveřím.

Když otočil klíčem, dveře se prudce rozlétly a udeřily ho, až se zapotácel. V příštím momentu se opět zavřely a někdo jej vlekl zpět do místnosti. Pokusil se vzpírat, ale železné paže mu zkroutily ruce za záda. Pak se ozval praskavý zvuk a zády v oblasti ledvin mu projela strašlivá bolest. Prohnul se jako luk a zvedl se mu žaludek. Pokusil se chabě narovnat, ale ztratil přitom kontrolu nad svým močovým měchýřem a po nohou mu začala stékat teplá moč.

Zachvátila ho závrať způsobená bolestí a hanbou. V krku ucítil pachut' žluče. Pak klesl do sedu na postel. Župan se mu vpředu rozevřel, ale byl v takovém šoku, že se nedokázal zakrýt.

Dvě maskované postavy se od něj odtáhly doprostřed světle modrého isfahánského koberce. Maxwell si utřel slzící oči a mokřý nos rukávem županu. S údivem si povšiml, že oba narušitelé jsou oblečení v černých neoprenových oblecích a na prsou mají zavěšené automatické zbraně a další vybavení. Tváře měli pomalované maskovacími barvami ve stylu tygřích pruhů. Mladší držel v ruce nějaký typ elektrického paralyzéru.

„Pane Maxwelli,“ řekl starší muž, aniž by se v jeho očích objevil nějaký výraz. „Sed'te prosím klidně. Tohle je poslední varování. Pokud se pokusíte utéci nebo začnete volat o pomoc, velmi vám ublížíme. Abychom se tomu vyhnuli, klidně sed'te a odpovězte na mé otázky. Je vám to jasné?“

Robert Maxwell přikývl. Prvotní ponížení pomalu začal nahrazovat vztek. Přitáhl si župan těsněji kolem těla. Kdo sakra

byli tihle lidé? Měl ve světě spoustu nepřátel, ale žádný z nich by se k němu takhle nezachoval. Byli to snad Rumuni? Nebo Mossad? Rychle promluvil hebrejsky: „*Ma peruš hadaver haze?*“ Muži se po sobě nejistě podívali. Starší pokročil dopředu a prohlásil: „Pane Maxwelli, nemáme moc času. Potřebujeme, abyste nám zodpověděl pár otázek. A potřebujeme to hned. Myslím, že víte, kdo jsme.“

„Nemám tušení... a také tu nemám žádné peníze. Můžu vám dát své kreditní karty. Moje peněženka je támhle v kapse toho ...“

„Pane Maxwelli, vy víte, kdo jsme!“

Hlas zněl anonymně, ale bezpochyby šlo o rodilého mluvčího z Anglie. Lehký přízvuk naznačoval, že by mohl pocházet ze západu. Možná Bristol? Malinko se tam však ozývalo i něco jiného. Nejspíš z okolí ústí Temže. Mohli být z MI6? Určitě ne. Pokud by od něj tihle lidé chtěli nějaké informace, stačilo zvednout telefon a hned by je měli.

„Pane Maxwelli, jsem oprávněn vám sdělit, že pan Dietrich Wegner chce zpět svůj majetek.“

Zrovna tohle jméno. Po tolika letech. Šok z poznání, který proběhl mozkem Roberta Maxwella, byl horší než rána elektrickým paralyzérem. Byl prakticky mrtvý. Podíval se na ně a v tu chvíli věděl, že oni vědí, že on ví.

Maxwell svěsil ramena a mladší z mužů poznal, že ho opustila poslední chuť bojovat. Zasunul proto paralyzér za opasek. Starší muž rozepnul zip na vodotěsném pouzdru zavěšeném na krku. Ticho v salonní kajutě bylo navzdory přítomnosti tří mužů přímo hmatatelné.

Jak to provedou? Uvažoval Maxwell. Nemohou přece použít automatické zbraně. Nadělalo by to spoustu rámusu a museli

by pak zabít celou posádku. Jenže rychlý pohled na pomalované tváře obou mužů jej utvrdil, že by to v případě nutnosti zcela jistě udělali. Večer už budou na druhé straně Kanálu, patrně u televize a pár dobrých ležáků, sledovat souhrnné zprávy z fotbalu. Bože, pomyslel si. Jestli na světě existuje nějaká vražedná rasa, tak jsou to Angličané.

Samozřejmě věděl, co chtějí. Bylo mu jasné, co hledají. Uvažoval o zdržování a hraní o čas. Potom si však uvědomil, že čím déle bude celá šaráda trvat, tím větší nebezpečí hrozí ostatním členům posádky. Kdokoliv se objeví venku v okamžiku, kdy ti dva budou opouštět loď, bude bez milosti zastřelen. A pokud zemře jeden, musí zemřít i ostatní. Nesmí zůstat žádní svědci. Ne, bude lepší, když to půjde potichu a smrt se omezí jen na jeho osobu. Strach jej opustil. Jediné co zůstalo, byl údiv nad tím, že vše může takto skončit.

Starší muž pohlédl na hodinky a poté odhrnul záclonku, aby vyhlédl z okna.

Aha, takhle to skončí, pomyslel si Maxwelll. Moře. Žádný palec na jugulárku nebo výstřel s tlumičem. Jen chladná voda za svítání. A tihle dva anonymní vojáci jeho adoptivní vlasti, kteří ho vezmou do temnoty a konce všech strastí.

„Pane Maxwelli,“ opět promluvil starší muž. „Ještě než to všechno ukončíme, byl bych rád, abyste otevřel váš trezor a dal nám fotografie, které v něm máte uschované.“

Maxwell se ani nehnul.

Mladší muž zaregistroval Maxwelllovo váhání a pohnul rukou směrem k paralyzérovi na opasku.

Maxwell se zvedl a těžce krácel po světlém koberci napříč kajutou. Sundal ze stěny obraz, na němž byl zachycený on sám jako „kapitán Bob“ ze *Soukromého očka*. Na klávesnici

malého sejfu namačkal příslušnou kombinaci a vytáhl svazek křehce vypadajících černobílých fotografií. Starší muž je převzal a vložil do nepromokavého pouzdra.

„Zavřete trezor a vraťte obraz na místo.“

Udělal, co mu nařídili.

„Děkuji vám, pane Maxwelli. Nyní vás musím požádat, abyste se svlékl.“

Maxwell pomalu poslechl. Odložil župan a naposledy pohladil modrou výšivku „Lady Ghislaine“ na náprsní kapse.

„Jste připravený?“

Maxwell se rozhlédl dokola po stěnách kajuty obložených ořechovým dřevem, na sekretář od Louise Quinzeho, na luxusní doplňky a vybavení. Přežil válku, přežil nacisty, vybudoval a ztratil obchodní impérium. Nyní stál nahý před svými vrahy.

Jaký příběh, pomyslel si. To by byla přední stránka!

Nadiktoval svůj poslední titulek: „Jsem připraven!“

KAPITOLA PRVNÍ

Od Chilterns začal znovu vát silný severovýchodní vítr. Fičel údolím, opíral se do borovic, které střežily ragbyové hřiště, a hráčům nadouval dresy. Světla pomalu ubývalo. Věžičky a římsy soukromé školy Bolingbroke se ztrácely na pozadí šedivé oblohy.

Neil Slater kouknul na hodinky. Ještě deset minut a poté pošle kluky do sprch a na horký čaj. Počínali si dnes docela dobře a on už si udělal určitou představu, koho postaví v sobotu do zápasu proti Wellingtonu.

Zapřel se proti větru a pozoroval šestnáctiletého Američana jménem Reinhardt, kterak zachytil přihrávku protivníka, nanačtil vlastní přihrávku, kličkou se vyhnul soupeři, čímž ho dokonale zmátl, a hnál se kupředu. Za ním běžel al-Džabrín ze Saúdské Arábie.

Soupeřův obránce se pohnul, aby Reinhardta zablokoval. Jeho pokus o složení vyrazil Američanovi dech, ale míč už letěl obloukem k al-Džabrínovi. Mladý, atleticky stavěný Saud zachytil míč ve vzduchu, aniž by vůbec zpomalil svůj běh. Jeho rozhodnutí bylo dílem okamžiku. Masúd al-Džabrín byl rozený hráč ragby.

Jenže Masúd nakonec míč upustil a ten se odkutálel do zámezí.

„Výborně, Paule!“ zavolal Slater na Reinhardta, když se hoch zvedal ze země. „Masúde, co se stalo? Vždyť ty obvykle všechny přihrávky chytíš. Budeš se muset zlepšit, jestli máme v sobotu porazit Wellington.“

Saudský žák mlčel. Vítr mu cuchal jeho krátce střižené černé vlasy a odnášel bílou páru z dechu od úst.

„Co se děje, Masúde?“ znovu se optal Slater.

Al-Džabrín pokrčil rameny. „Nic, pane.“

Slater položil chlapci dlaň na čelo, protože si povšiml horčného svitu jeho očí. „Vždyť ty úplně hoříš! Jak dlouho už to trvá?“

„Od dnešního rána.“

„Proč jsi mi, sakra, nic neřekl?“

„Omlouvám se, pane. Myslel jsem, že to přejde.“

Hlavně jsi měl strach, že tě vyřadím z týmu, když to řekneš, pomyslel si Slater.

„Chci tě v sobotu na hřišti ve třetí lajně,“ řekl chlapci. „Teď toho nech a hned běž za zdravotnicí. Hádám, že si tě na noc nechá na marodce. Já se u tebe večer zastavím, abych viděl, jak na tom jsi.“

Al-Džabrín pohlédl na Slatera a otevřel ústa, jako by chtěl něco říci. Pak si to však rozmyslel. Přikývl a pomalu odcházel do šatny.

„Když už jsme v tom,“ prohlásil Slater, „chtěl bych, Ripley, aby ses rovněž stavil u zdravotnice a nechal si změřit teplotu.“

Ripley, syn velkého developera z oblasti Midlands, se na Slatera zuřivě podíval. Při svých 185 centimetrech byl nejméně o pět čísel vyšší než trenér.

„Jsem v pořádku, pane. Čestně.“

„Ke zdravotnici, Ripley. Já si to u ní zkontroluji.“

„Pane, nemohu vynechat přípravu dnes večer. Máme zítra zkoušky z historie a já se musím...“

„Slyšel jsi mě? Chci tě mít na sobotu v pořádku.“

Chlapec si skousl ret, přikývl a odešel.

Někdy to mají tihle bohatí hoši horší než ostatní, pomyslel si Slater. Jestlipak Ripleyho, jenž je jinak velmi slušný mladík, jednou zkazí jeho privilegované postavení, které je mu předurčené? A co Reinhardt? Pozoroval mladého Američana, jak k němu kulhá. Jak na tom asi bude za deset let? Zdalipak si zachová svého úžasného sportovního ducha v tom ohavném světě byznysu?

„Vše v pořádku, Paule?“

„Zdá se, že ano, pane.“

Slater se usmál. Když nic jiného, vzdělání v Anglii tomu chlapci alespoň rozšíří jeho slovník. „Těžko na cvičišti, lehkou na bojišti! Kdo to řekl, Paule?“

Reinhardt se zamračil. „Teď jste mě dostal, pane.“

„Generál Suvorov,“ objasnil Slater. Na moment přímo viděl tahle slova napsaná na dveřích kanceláře zástupce velitele pluku pro výcvik a téměř ucítil charakteristický pach zbrojního oleje ve zbrojnici.

„Kdo byl generál Suvorov, pane? Obávám se, že moje znalosti moderní historie jsou poněkud slabší.“

Slater pohlédl na chlapce a spatřil úzká ramena a zablácená kolena. Bože, jsou tak mladí, pomyslel si. „Dohlídni na něj, Paule,“ řekl potichu.

Pozoroval ragbyový tým, jak odbíhá do šatny, a přemýšlel o tom, zda mu život ve škole Bolingbroke bude někdy připadat

alespoň trochu normální. Papírově byla jeho práce ve škole docela dobrá. Sportovní trenér na škole jako Bolingbroke nebyla pozice, nad níž by se dal ohrnovat nos. Byla poměrně dobře placená. A také chlapci byli většinou slušní. Mnozí z nich nechtěně bohatí a velká část jich pocházela z ciziny. Jeden z jeho nových kolegů si jednou postěžoval, že je zde cizinců až příliš mnoho. Ale Slater je měl docela rád. Brzy přišel na to, že se s chlapci z ciziny, ať už ze Saudské Arábie, Kuvajtu nebo Indie, dalo podstatně lépe vyjít. Na rozdíl od svých příliš pohodlných rodičů měli chuť se prosadit jako individuality. Necháпали úplně britský systém společenských vrstev a chovali se ke Slaterovi úplně stejně jako k ostatním učitelům. Se skutečným, i když často kostrbatým respektem.

Všichni cizinci zde stejně jako Slater začínali v pozicích úplných outsiderů. Na rozdíl od něj však brzy objevili, že bohatství a privilegia přinášejí samozřejmou příslušnost k elitě. Navzdory veškeré důležitosti, kterou škola přikládala ragby, kriketu i ostatním sportům, trenér nestál na společenském žebříčku v Bolingbroke příliš vysoko. Jeho pozice se nacházela o stupínek výše než pozice příležitostného alkoholika jménem Jimmy McCracken, který se jako správce staral o všechna hřiště. Kvůli problémům s nadýmáním jej všichni žáci i učitelský sbor znali pod přezdívkou Větroň. Na druhé straně se Slaterova pozice nacházela podstatně níže než kteréhokoliv učitele. Většinou šlo o absolventy Oxbridge a bývalé žáky veřejných škol. Když Slater poprvé přišel do Bolingbroke, ptal se sám sebe, zda se jim má přizpůsobit i s jejich kůží lemovanými sportovními saky, naleštěnými střevisy a pytlovitými manšestráky. Okamžitě však tuhle myšlenku zavrhl. Nikdy by podobné, nedbale elegantní oblečení neuměl správně nosit.

Abyste mohli nonšalantně nosit oděv vyšších tříd, museli byste se tak narodit. A Slaterovi dost často někdo dával najevo, že se tak nenarodil. Kdysi, když se dostal do prvního kursu utajovaných operací, mu jeden instruktor řekl, že nosí civilní oděv jako voják, který má naděláno v kalhotách. Nikdy úplně nepochopil, proč všichni dělají kolem oblečení tolik povyku. To samé kolem přízvuku při mluvení. Nebo kolem nóbl restaurací a skvělých vín, která prý tak dobře fungují na ženy. Případně celé řady dalších „věcí“, s jejichž pomocí člověk proplouvá životem mnohem snadněji.

Zato měl úplně jiné dovednosti. Při pouhém pomyšlení se musel navzdory chladu přicházejícího soumraku pousmát. Teď ho čekala horká sprcha a potom, při troše štěstí, zdarma čaj a nějaké koláčky ve sborovně. Nevadilo by mu, ani kdyby zůstal při pití čaje sám. Ať jdou klidně všichni do háje. Dalo se tam sedět docela pohodlně i o samotě.

Natáhl si mikinu. S větrem v zádech by Masúd, Paul a ostatní chlapi mohli v sobotu nadělat v obraně Wellingtonu docela pěkný průvan. Těžko na cvičišti, lehkou na bojišti.

Když se vydal na cestu ke školní budově, upoutal jeho pozornost automobil jedoucí po veřejné cestě za plotem školního pozemku. Byl to velký Jeep Cherokee s pohonem všech čtyř kol. Jel totiž velmi pomalu, maximálně tak 30 km za hodinu. Navzdory značkám upozorňujícím řidiče, že projíždějí okolo školy, se to Slaterovi na povahu silnice zdálo velmi pomalé. Slater si uvědomil, že stejné auto pohybující se stejně pomalu už viděl ten den jednou. Jak si pamatoval, byl to vůz kaštanové barvy, i když nyní za soumraku vypadal téměř černý.

Chvilí uvažoval, zda by jeho řidič mohl být některý z rodičů. Spousta rodičů vlastnila Jeep Cherokee. Byl to typ vozu, který

jaksi ke škole Bolingbroke patřil. Jenže jen málokdo z rodičů měl verzi s tmavými skly. K čemu by to bylo, utrácet takové množství peněz za drahé auto, kdyby vás v něm nikdo neviděl. Navíc se žádný z boháčů necítil být vázaný místními značkami na omezení rychlosti. Tenhle řidič evidentně ano. Slater sledoval vůz až do chvíle, kdy zmizel za horizontem, a zapamatoval si jeho číslo.

Aby se zbavil zlé předtuchy a ukonejšil své svědomí, došel k hlavní bráně, kde stálo bílé Mondeo se znakem zaťaté pěsti na předních dveřích. Patřilo soukromé bezpečnostní agentuře. Vůz stál na okraji travnaté plochy a motor běžel na volnoběh. Podle Slaterova mínění vůz i celá agentura představovaly spíše divadlo pro veřejnost než cokoli jiného. Sloužily jen k tomu, aby zdůraznily fakt, že do téhle školy chodí děti velmi bohatých lidí. Nakonec o tom hovořil i znak školy vyvedený v modré a zlaté barvě. Stálo na něm: Mravní síla, Pravda, Statečnost.

K atraktivnosti školy pro zámožské klienty přispívala i blízká poloha u letiště Heathrow. Méně než 50 minut jízdy Lexusem se služebním řidičem. Velmi populární byly zejména letní návštěvy. Rodiče mohli přilétnout dopoledne, zúčastnit se poledního setkání, pak si proběhnout Bond Street kvůli nákupům a odpoledne strávit v pohodlném křesle u hřiště a předstírat, že rozumí pravidlům kriketu. Slater vyzoroval, že jen nemnozí z nich se uvolili dobrovolně zaujmout posty rozhodčích na čarách. V zimních obdobích se rodiče většinou spokojili s tím, že mohou výchovu svých synů svěřit škole, v níž měli bezmeznou důvěru.

Samozřejmě zde vznikaly skutečné bezpečnostní problémy. Jako všude, kde se shromáždilo více dětí z velmi bohatých rodin

dohromady. A zatímco na jedné straně se škola odmítala změnit ve vězení s vysoce sofistikovaným systémem zabezpečení, protože většina jejího komerčního působení spočívala v tradičním vzhledu a atmosféře, snažila se na druhé straně vypadat, jako když tyhle záležitosti bere vážně. Kvůli tomu ono bílé Mondeo.

A proto mu také běžel motor, pomyslel si Slater. Co nutilo lidi k tomu, aby nechali hodiny běžet motor. Zatřáskal na okénko u řidiče zamlžené zevnitř výparů dechu.

Řidič stáhl okénko a ven vyvanul zatuchlý vzduch a zápach starého jídla. Muž za volantem si Slatera podezřívavě prohlédl. Vedle něj seděl druhý muž a probíral se stránkami pornografického časopisu.

„Ahoj chlapi. Jmenuji se Slater a dělám tu sportovního trenéra.“ Řidič, statný muž v bundě od Barbora, na to neřekl nic. V klíně držel staniolovou misku s napůl snědeným masovým závinem. Na stehnech měl plno drobků.

„Všiml si někdo z vás kaštanového Jeepu Cherokee, který projel kolem ani ne před minutou?“ pokračoval Slater.

„Proč bychom se měli zabývat nějakým hnědým džípem, pane?“

„Protože tu projel několikrát. Velmi pomalu. Zdálo se mi, jakoby prozkoumával terén.“

Druhý muž najednou otočil magazín o devadesát stupňů směrem k řidiči. „Do háje!“ prohlásil nevěřičně. „Podívej se na tohle!“

Řidič krátce pohlédl na časopis a obrátil se zpět ke Slaterovi: „Pomalu jedoucí kaštanový Cherokee, o němž si myslíte, že už jste ho viděl?“

„Ty musí být silikonový,“ mumlal si druhý muž pro sebe. „Zabírají pomalu půlku stránky.“

„Zapamatoval jsem si číslo,“ řekl Slater, ignorujíc druhého muže. „Možná byste měli to číslo zkontrolovat. Dejte mi váš notes, já vám ho napíšu.“

Řidič mu s úšklebkem podal notes. Byl úplně prázdný. Slater napsal z paměti číslo.

„Neznepokojujte se, pane,“ řekl řidič a uložil notes zpět do přihrádky, aniž by se na něj podíval. „Jsme profesionálové. Ale, děkujeme vám za tip.“

„Jak řekla herečka biskupovi,“ dodal druhý muž.

Když Slater odcházel, zaslechl, jak se oba smějí svému vtipu.

Cherokee zaparkoval na odstavné ploše přibližně o 450 metrů dál.

Za volantem seděl dvacetiletý muž pákistánského původu v nylonové teplákové soupravě Ambro a nervózně kouřil. Co se týče krádeží aut, byl velmi dobrý. V bolestném období svých teenagerských let zažil pět odsouzení za krádež vozidla a měl na svědomí dalších třicet porušení zákona. V té době si také vypiloval svůj styl a dnes patřil k nejlepším „odborníkům na autáky“ v oblasti Gatesheadu.

Na zadních sedadlech seděli dva o něco starší muži. Oba vousatí a oblečení v černých větrovkách, džínsech a vysokých šněrovacích botách. Byli to šitští muslimové z al-Aksá ve východní provincii Saúdské Arábie. V podstatě to byli bratrance. Jejich společný dědeček emigroval z iránského přístavního města Basra na břehu Zálivu v roce 1925 a na rozdíl od saúdských sousedů je v rodině vychovávali podle přísných dogmat islámské víry.

Oba patřili ke stoupcům radikálního šíitského svatého muže jménem Šejk Nábíl Rahmat, který založil revoluční frakci

zvanou al-Hizb al-Makhfi, v překladu Tajná strana. Operovala v nejvyšším utajení a přísně střežila svou identitu. Měla na svědomí několik pumových atentátů v Rijádu, Džeddě a dokonce v prorokově vlastním městě Medině.

Tajná strana však utrpěla několik vážných ztrát. Sedm jejích členů bylo náboženským soudem v provincii Ahsa obviněno z terorismu a odsouzeno k trestu smrti useknutím hlavy. Mezi sedmi členy strany a popravou už stálo jen rozhodnutí staršího soudce kasačního soudu, k němuž se odvolali.

Pokud by se na něj nevyvinul příslušně silný nátlak, rozhodnutí předchozího soudu nabyde právní moci. Soudce, jehož se to týkalo, patřil k nejkonzervativnějším členům saúdské justice a velmi vehementně potíral vše, co vycházelo od Nábila Rahmata a jeho stoupenců. Jmenoval se Šejk Marwan al-Džabrín a byl otcem Masúda al-Džabrína.

Oba muži přijeli do Británie, aby dali do pohybu příslušně silný nátlak, který by starého soudce přesvědčil. Od tajné služby Íránské islámské republiky si opatřili falešné turecké pasy a z Teheránu letěli do Říma. Odtud jeli přes celou Evropu vlakem do Dánska. V Kodani se nalodili na trajekt do Newcastlu, kde ukázali turecké pasy a kde na ně čekal místní výrobce sladkostí. Tenhle muž byl oddaný stoupenec šíitské víry a jednou dokonce spálil bystu Salmana Rushdieho pro natáčení íránské televize. Dvěma cestovatelům poskytl pokoj pro hosty. Za úsvitu vyzvedli řidiče a výrobce sladkostí je odvezl do utajené garáže, kde na ně čekal ukradený Cherokee s vyměněnými poznávacími značkami. Pod sedadlem řidiče byly ukryté obě zbraně, které si bratřenci vyžádali: nabitý revolver Smith & Wesson model 25 a nůž Gerber Patriot se šest palců (15 cm) dlouhou, černěnou čepelí a koženou pochvou.

Všichni tři okamžitě odjeli na jih a po nepříliš dobrém obědě na čerpací stanici za Henley-on-Thames začali kolem druhé odpoledne prozkoumávat okolí školy Bolingbroke.

Bratřenci čekali v autě a kouřili, dokud nenastala úplná tma. Nejdříve se políbili, pomodlili se a každý si vzal jednu zbraň. Pak vystoupili z auta do chladného večera. Ke vstupu na školní pozemek si zvolili místo poblíž ragbyového hřiště, kde odpoledne probíhal trénink týmu.

V několika minutách se již krčili na vnější straně dva metry vysoké obvodové zdi. Vzájemně si pomohli při jejím překonávání a s tichým křupnutím přistáli na zmrzlém kapradí na druhé straně. Pak odhodlaně vyrazili k budově školy, která nyní zářila do tmy. Jejich odpolední průzkum jim potvrdil, že soukromé bezpečnostní agentury se nijak nemusejí obávat. Plynuce se proto přesouvali z jednoho stínu do druhého, až nakonec zmizeli z dohledu pod převislými větvemi starého tisu. Za stromem vedla štěrkem vysypaná cesta, která spojovala hlavní školní budovu s moderním blokem školní jídelny. Zde se oba usadili a čekali.

Za dvacet pět minut temnota kolem nich výrazně zhoustla. Kolem chodili chlapci, vždy však po dvou nebo po třech. Až se objevila samotná postava. Útlý, světlovlasý hoch ve věku kolem čtrnácti let a nesl si Game Boye. Zjevně nedbal na venkovní chlad a klidně se zastavil pod jedním z osvětlených oken jídelny, aby něco namačkal na malé klávesnici hrací konzole. Muži se na sebe beze slova podívali a pak se postavili.

Vše proběhlo velmi zkušeně. V několika vteřinách odtáhli chlapce do tmy za tisem. Jeden muž mu držel ruku pevně přitisknutou na ústa a druhý mu naznačoval, aby byl potichu. S očima rozšířenýma hrůzou hoch pomalu přikývl. Jeden

z vousatých mužů vytáhl kvůli zesílení hrozby svůj Smith & Wesson. Hoch se v reakci na předvedení zbraně pomočil a začal se třást.

„Poslouchej, příteli,“ šeptal druhý muž. „Nechceme ti ublížit. Chceme si jen promluvit. Jak se jmenuješ?“

„C-Christopher,“ zakoktal.

„Dobrá, Christophe, až řeknu, vyrazíme odsud a půjdeme dolů směrem k hřišti. Jak jsem řekl, nechceme ti ublížit, ale musíš být zticha. Rozumíš?“

Kluk se stále třásl, ale přikývl.

„Hodný hoch. Tak jdeme!“

Muži vedli chlapce směrem, odkud přišli. Brzy došli k obvodové zdi. Dostat jej přes plot nebylo nic lehkého. Večerní mráz pokryl kameny jinovatkou a hrůza připravila kluka o poslední zbytky koordinace pohybu. Nakonec se jim však podařilo zvednout jej nahoru a spustit na druhou stranu.

„Neublížil sis, Christophe?“ zeptal se jeden z mužů, když přistáli vedle něj.

Chlapec beze slova zavrtěl hlavou.

„Tak běž. Úplně normálně, OK?“ řekl muž.

V džípu nastartovali motor a pustili topení. Muž s revolverem uschoval zbraň do kapsy a vyndal malý mobilní telefon.

„A teď, Christophe, chci, abys zavolal Masúdu al-Džabrinovi. Namačkám číslo jeho telefonu a chci, abys nám s ním zařídil schůzku na místě, kde jsme... uhm, potkali tebe.“

„Ale já Masúda neznám. Tedy, vím kdo to je, ale...“

„To nevadí. Jen mu řekni, že pro něj máš něco velmi důležitého. Něco, co mu musíš předat osobně.“

„Ublížíte mu?“

„Ne. Jen s ním potřebujeme mluvit. Předat mu zprávu. To je všechno.“

Chlapec se pochybovačně zamračil do předního skla. Muž vedle něj stiskl tlačítko rychlého vyvolávání uložených čísel a vtiskl mu malou Motorolu do ruky.

Následovala krátká konverzace. Do chlapcova hlasu se po uschování revolveru vracel normální tón.

Nakonec řekl: „Masúd je na ošetřovně. Má nějakou horečku nebo chřipku.“

Muži se na sebe podívali.

„Chtěli bychom, abys nás k němu dovedl, Christophere.“

Starší studenti z koleje Delves sledovali v televizi na společenské místnosti dokument o umělkyni Tracey Emin. Teoreticky měli být do deseti hodin večer ve svých ložnicích. Jejich duševní i tělesná stránka potřebovala dostatečný čas na regeneraci, pokud měli zvládnout nabitý program výuky a sportu. V praxi však mohli občas požádat o prodloužení času na sledování televize, pokud byl program uznán za dostatečně kulturně přínosný. Slater měl jako zástupce správce koleje Delves povinnost dohlížet na dodržování stanovených pravidel. Nikdy v životě neslyšel o umělkyni jménem Tracey Emin, nicméně schválil žádost o povolení sledovat její pořad.

Když však strčil hlavu do dveří společenské místnosti, spatřil na obrazovce nohy v punčochách a v lodičkách s jehlovými podpatky.

„Co to je?“ zeptal se jednoho z chlapců jménem Tyrell, který patřil k počítačovým fanatikům.

„To je ten dokument, o nějž jsem vás žádal, pane,“ odpověděl hoch.

Kamera švenkovala po rozházené posteli, až narazila na použitý kondom. Začala jej zblízka zkoumat.

„Jak dlouho to má ještě trvat?“ zeptal se Slater. Pokud by sem teď vrazil správce koleje Latimer, určitě by došlo na kladení spousty otázek.

„Asi patnáct minut. Souhlasíte s tím, že je to umění, pane?“

Na obrazovce nyní stál před postelí Tracey Emin neoholený muž a říkal: „Špatný sex, postříkaný prostěradla – dneska je všechno na houby.“

„Obávám se, že to není můj šálek čaje, Tristrame,“ odpověděl Slater. Byla to chabá odpověď a on to věděl. Také by si měl dávat větší pozor a neoslovovat chlapce křestními jmény. Ostatní členové učitelského sboru to neměli rádi. Také už se mu vícekrát dostalo varování. Tvrdili mu, že to podrývá disciplínu.

Na obrazovce byla nyní Tracey Emin nahoře bez.

„Co si o ní myslíte, pane? Vypadá docela dobře, že ano?“

„Jsem si jistý, že by ji tvé hodnocení potěšilo,“ odvětil Slater suše. Rozhlédl se po místnosti. Všechny oči se upíraly na Tracey. „Jak jste to vy troubové mohli dotáhnout až na starší studenty?“

„My se tak narodili,“ odpověděl syn generála jménem Springell sarkasticky a pohlédl přímo na Slatera. „Přirozený výběr.“ Prsty si prohrábl drahý sestřih na hlavě a otočil se zpět k obrazovce. „Teda ty zvíře, ty zvíře... sakra, není támhleto použitý Tampax?“

„Myslím, že byste to měl zkonzultovat s panem Parrym v učebně umění, Springelle. A prosil bych méně klení.“

„To není můj Tampax.“

„Nesnažte se mě rozčílit, Springelle, O.K.?“ Slaterův hlas náhle zněl ostře jako břitva. Zdálo se, že teplota v místnosti z ničeho nic poklesla o několik stupňů. Chlapci zírali na obrazovku, kde tančila a smála se Tracey Emin.

„Jak jsou na tom al-Džabrín a Ripley, pane?“ zeptal se po chvíli Paul Reinhardt.

„Nemyslím, že Masúd bude v sobotu schopný nastoupit do třetí řady, jestli je to věc, kterou jsi chtěl slyšet. Gary Ripley by měl být v pořádku.“

Slater byl vděčný za změnu předmětu hovoru. I po patnácti letech drsné služby v armádě jej dokázaly naštvat jedovaté poznámky a prezíravé chování lidí jako Springell. Jen počkej, já ti dám zasraný přirozený výběr, pomyslel si.

Reinhardtova otázka mu rovněž připomněla, že slíbil zajít na marodku podívat se, jak se daří nastydlým členům ragbyového týmu. Dřív než bude moc hodin.

„Jak dlouho to ještě poběží,“ zeptal se znovu.

„Ještě čtrnáct minut, pane,“ odpověděl Tyrell.

„Dobrá,“ prohlásil. „Teď půjdu na ošetřovnu a až se vrátím, chci, abyste všichni byli ve svých ložnicích nahoře. Springelle, jste odpovědný za to, že všechno bude vypnuté a zhasnuté. A vytáhněte televizi ze zásuvky, prosím.“

„Pane,“ řekl Springell a snažil se do těch dvou slabik vložit veškerou ironii, jíž byl schopen.

Ošetřovna se nacházela v zadní části hlavní budovy na horním podlaží. Dostatečně vzdálená od všech učeben, jídelny, společenských místností a dalších míst se zvýšenou přítomností žáků. Žáky zde umísťovali jen s drobnostmi. Jakékoliv rozsáhlejší problémy přesahující rozsah znalostí vrchní zdravotnice vyžadovaly návštěvu obvodního lékaře z Henley nebo rovnou převoz do nemocnice v Readingu. To však často znamenalo další převoz na soukromou kliniku do Londýna. Vedení školy již dávno vzdalo snahu vysvětlit rodičům, obzvláště

cizinců, že místní státní nemocnice je v mnoha ohledech lepší a bezpečnější než ta nejdražší soukromá klinika.

Výtah stál na dolním podlaží. Slaterovi se to zdálo divné, protože obvykle zůstával nahoře poté, co se vrchní zdravotnice odebrala do svého bytěčku, který se nacházel hned v sousedství marodky. Na ošetrovně rovněž sloužila noční sestra, štíhlá zrzka jménem Jean Burneyová. Slater zachytil její pohled už několikrát a došel k názoru, že se jí v oku vždy zajiškřilo. Jenže kvůli tomu, že mívala noční služby, neměl šanci, aby se s ní více sblížil.

Vystoupil z výtahu a slyšel, jak se za ním zavřely posuvné dveře. Ošetrovna měla uprostřed čtvercovou halu se dvěma pohovkami, nízkým stolkem a psacím stolem noční sestry. Na dvou stranách haly se nacházely prostory oddělené pouze závěsy. Byly určené pro mladší chlapce a zdálo se, že žádný není obsazený.

Ani u psacího stolu noční sestry nikdo neseseděl. Možná, že Jean Burneyová si zrovna odskočila na toaletu. Slater se rozhodl, že půjde rovnou na pokoj číslo šest. Když míjel psací stůl, povšiml si na zemi spadlé a rozbité lampičky. Na bílém linoleu kolem stolu byla spousta střepů. A mezi střepy objevil šmouhy čerstvě prolité krve. Že by Jean nešťastnou náhodou rozbila lampu a přitom se pořezala? Nevypadala jako nešika.

A pak ve šmouze u dveří zahlédl slabý otisk podrážky se vzorkem do V. Neměřil na délku ani palec, ale Slater jej okamžitě poznal. Žádný z členů učitelského sboru ani zdravotnického personálu nenosil vojenské boty. A chlapci museli nosit předpisové šněrovací střevíce.

Slater ztuhl a okamžitě se měl na pozoru. V prsou pocítil dobře známé bušení srdce nabuzeného adrenalinem. Na oka-

mžik se zastavil a nastražil uši, zda neuslyší sebeslabší zvuk. Poté chtěl příkřeně prolézt dveřmi. Jenže dveře narazily při otvírání na nějakou těžkou překážku. Nadzdvihl se k horní prosklené polovině dveří, aby se podíval. V chodbě za nimi sice bylo zhasnuto, ale Slaterovi se podařilo rozeznat na podlaze obrys lidského těla. A dvě bosé nohy, jejichž prsty se nepatrně hýbaly. Slater jemně zatlačil na dveře a odsunul postavu stranou, aby se mohl protáhnout dovnitř.

Byla to Jean Burneyová. Poznal ji podle zrzavých vlasů. Lepicí páskou měla zalepené oči a ruce svázané za zády. Z obou nosních dírek jí tekla krev a na spodním rtu zela krvavá rána. Kromě toho měla zlomený nos. Byla v bezvědomí.

Naštěstí dýchala. Slater jí rychle strhl pásku z očí a přeřízl pouta na ruku. Použil k tomu svůj kapesní nůž Mauser, který stále nosil v kapse kalhot. Pro tuto chvíli to bylo všechno, na co si troufl. Narušitel nebo narušitelé stále mohli být v budově.

I v nedostatečném osvětlení Slater viděl, že dveře do tří pokojů jsou zavřené. Pokus o vniknutí do kterýchkoliv z nich mohl vyprovokovat výstřel. Na čtvrtých dveřích se nacházela tabulka se jménem: vrchní zdravotnice – paní T. Mackayová. Potichu stiskl kliku a protáhl se dovnitř. Sotva za sebou zavřel dveře, rozsvítila se noční lampička a na posteli se napřímila postava do sedu.

„Ano?“ řekla ospale, protože ho považovala za noční sestru Jean. Když poznala, že je to někdo jiný, její hlas změnil tón. „Pane Slatere, mohu se vás zeptat, co tu proboha...“

„Budte zticha,“ zašeptal. „Jsou tu...“

„Jestli se ke mně přiblížíte, začnu křičet,“ nelogicky šeptala i ona. „Co se proboha děje? Co tady vůbec...“

„Narušitelé. Omráčili sestru Jean. Myslím, že jdou po jednom z hochů. Nejspíš už ho unesli. Chtěl bych, abyste zavolala ochranku, policii a také ředitele. V pořadí, jak jsem je uvedl. A také potřebuji zbraň.“

„Cože potřebujete? Pane Slater, mohou být...“

„Ozbrojení? Já vím. Také právě mohou odvádět jednoho z chlapců.“ Očima prohledával místnost. Zrak mu padl na kopii masivního mahagonového křesílka Hepplewhite, v němž paní Mackayová ráda sledovala televizi.

K jejímu velkému zděšení se na něj vrhl a začal lámat jednu ze zakřivených noh. Po značném úsilí se mu ji podařilo ulomit. Vítězně ji zvedl. Z horního konce plandaly cáry žlutého damaškového potahu.

„Telefon,“ zašeptal a vypadl z místnosti. V chodbě se zastavil a znovu se zaposlouchal. Z nejbližšího pokoje se ozýval sténavý zvuk.

Slater rozkopl jedny po druhých všechny troje dveře s nohou od křesla připravenou udeřit případného útočníka. V první místnosti našel jen ticho a tmu. V druhé objevil chlapce, v němž poznal Christophera Boyd-Farquharsona, který byl kvůli astmatu osvobozený od všech sportovních aktivit. Hoch dostal ošklivou ránu do hlavy a podle mátožného pohledu Slater usoudil, že má dost těžký otřes mozku. Díky Bohu však dýchal víceméně pravidelně. Přehlédl mu pouta a šeptem nařídil, že za žádných okolností nesmí opustit pokoj. Pak spěchal dál.

V třetím pokoji našel Garyho Ripleye a prázdnou postel. Ripley byl zkroucený na posteli pod šedivou školní dekou. Vypadal, jakoby dostal pořádnou nakládačku. Obličej měl celý zhmožděný a dobitý. Z jednoho ucha mu tekla krev. Také měl rozbité klouby a pod nehty krev. Nevzdal se bez boje.

„Kolik jich bylo?“ zeptal se Slater jemně.

„Dva muži.“

„Odvedli Masúda?“

Ripley přikývl. Pohyb mu zjevně působil bolest.

„Dělal jsem, co jsem mohl, pane,“ zašeptal. „Jeden z nich měl zbraň.“

„Popiš mi ji, Gary.“

„Revolver... velký revolver. Druhý měl nůž.“

„A ti muži? Co byli zač?“

„Dva Arabové v černém. Vousatí...“ Slzy bolesti a bezmoci mu stékaly po tvářích. „Moje břicho, pane. Mohl byste se podívat...“

Slater odtáhl deku. Přímo pod chlapcovým pupíkem se černala asi palec široká rána, ze které vytékala tmavě červená krev. Prostěradlo a chlapcovo pyžamo jí byly nasáklé. Slater popadl ručník z věšáku a přitiskl jej na bodnou ránu. Ripley zalapal po dechu a oči se mu obrátily v sloup.

„Gary, počínal sis velmi dobře. Ale teď tu musíš zůstat. Rozumíš?“

„Budu v pořádku, pane. Běžte za nimi.“

Jeho hlas byl sotva slyšitelný a když se Slater zvedl z postele, chlapec se začal třást. Slater věděl, co přijde. Předtím už mnohokrát držel v náručí muže na pokraji smrti a viděl je, jak se posouvají z tohoto světa do čekárny onoho světa. Ripley se zamíтал v křečích a pak ztratil vědomí.

Slater něco zaslechl a ohlédl se. Ve dveřích stála paní MacKayová v noční košili od krve Jean Burneyové. Jedním zkušeným pohledem zhodnotila scénu v pokoji, přichvátala k posteli a položila Ripleymu prst na krk.

„Zavolala jsem Jean ambulanci, ale musí přijet až z Readingu. Tak dlouho to tenhle kluk nevydrží.“

Slater vyndal z kapsy tužku a napsal na polštář telefonní číslo. „Běžte zpátky k telefonu a řekněte tomu, kdo to zvedne, že tady došlo k únosu a pobodání. Že se jedná o ozbrojené přepadení a že nutně potřebujeme záchranný vrtulník. Řekněte, že voláte jménem Neila Slatera z eskadry B.“

Paní Mackayová na něj nevěřícně zírala. „Co je to za číslo?“

Slater zvedl ulomenou nohu od židle. „Je to velitelství SAS.“

„A vy jste...“

Jenže Slater už byl pryč.

Ignorujíc výtah, bral schody po dvou až dolů. Potom pokračoval plnou rychlostí po cestě podél přední strany hlavní školní budovy. Bezpečnostní služba sídlila v malé ozdobné vrátnici na půl cesty od hlavní brány. Původně patřila hlavnímu zahradníkovi. Přes den hlídali hlavní bránu dva muži v automobilu. Od 19.00 hodin, kdy se brána zavírala, přebírala službu noční směna, která seděla ve vrátnici a sledovala dění na řadě monitorů.

Podle Slatera nebyl celý systém k ničemu. Také to řediteli řekl již pár dní po svém příchodu. Kromě toho, že vrátnice zcela otevřeně inzerovala svůj účel, bylo to z ní k hlavní budově nejméně 180 metrů. Díky tomu byla v případě útoku snadno zranitelná. Operační centrum by mělo být podle všech uznávaných pravidel bezpečnosti přestěhované dovnitř hlavní budovy. Ředitel Slatera zdvořile vyslechl a pak mu vysvětlil, že systém vytvořila soukromá společnost vlastněná bývalým žákem školy. Ten člověk strávil podle ředitele několik let v přísně tajném státním úřadě a velmi dobře věděl, co a jak má dělat.

Slater se tím dál nezabýval. Vrátnice se stěnou plnou monitorů fungovala jako hlavní argument při přesvědčování nervózních rodičů. Její vzdálenost od hlavní budovy zase byla důležitá pro vedení školy. Mohlo tak bezpečnostní týmy držet daleko od personálu i žáků, kteří nemuseli trpět kvůli jejich kouření a sprostým vtipům.

Slater strčil do dveří s nohou od křesla připravenou k úderu. Rychle nahlédl dovnitř. Monitory byly vypnuté a oba muži leželi na ovládacím pultu systému v kalužích krve a rozlitého čaje. Na zemi ležela proděravěná a zmačkaná bunda. Jeden ze strážných si před smrtí nadělal do kalhot. Pravděpodobně v okamžiku, kdy byl svědkem smrti svého kolegy. Puch v malé, přetopené místnosti byl téměř nesnesitelný.

Slater si představil celou scénu. Teroristé pravděpodobně vtrhli dovnitř. Muž s nožem asi držel Masúda, zatímco střelec se zbraní zachumlanou do bundy okamžitě zastřelil jednoho strážného. Druhému strážnému, nejspíše paralyzovanému strachem, nařídili, aby otevřel elektronicky ovládanou bránu. Pak ho potkal stejný osud jako prvního. Jediný výstřel do hlavy. S uneseným Masúdem nemohlo být ani řeči o překonávání plotu. Museli projít bránou a kvůli tomu zlikvidovali ochranku. Díky velké vzdálenosti od hlavní budovy nemohl nikdo nic slyšet.

Slater se nahnul přes mrtvé muže a znovu zapnul monitory. Nic než tma a stromy klátící se ve větru. Jeho podezření se naplnilo. Hlavní brána byla otevřená. Slater však věděl, že únosci nemají nijak velký náskok. Jejich auto muselo stát poměrně daleko, aby ho nebylo vidět. Nejspíš se k němu ještě nedostali. Čekal tam na ně řidič?

Stále si nesl těžkou nohu od křesílka, protože muži z ochranky neměli dovoleno nosit žádné zbraně ani jiné obranné pomůcky.

Sprintoval dolů po travnaté ploše podél příjezdové cesty. Do-
cela silně mrzlo, a tak byl vděčný za hrubý vzorek na podráž-
kách svých bot značky Timberland. Čerstvý vítr rozfoukal
mraky a na trávě pokryté jinovatkou se třpytily odlesky mě-
síce. V jeho světle mohl rozeznat stopy vojenských bot dvou
mužů a jednoho páru bosých nohou. Z občasných zastávek
bylo zřejmé, že Masúd kladl únoscům značný odpor. Výborně,
chlapče, pomyslel si Slater. Jen je zdrž. Musíš jim to pořádně
ztížit.

Za běhu Slater nadával sám sobě za to, že pustil Cherokee
z hlavy a nepokračoval v prověřování svého podezření. Jak jen
mohl být tak hloupý a uvěřit, že členové bezpečnostní služby
vezmou jeho upozornění vážně? Už v minulosti se s podob-
nými chlapy setkal. Většinou to všechno byli bývalí vojáci
pravidelné armády, kteří zápasili s tloustnutím, rádi předvá-
děli svá tetování a při různých sedánkách vyprávěli příběhy
starých zbrojnošů. Všichni shodně doufali, že se během jejich
služby nic nestane.

V otevřených vratech stopy zabočily doleva. Odstavná plo-
cha, pomyslel si Slater. To je to místo, kde nechali své auto.
Pokud za nimi poběžím půl kilometru po cestě, snadno mě
uvidí a klidně mohou riskovat i střelbu, protože se tam není
kde ukrýt. Když půjdu vnitřkem po pozemku školy, bude mě
krýt obvodová zeď. Otočil se a rychle uháněl zpátky. Přeskako-
val ostružiníky, uschlé kapradí a zamrzlé stružky. Zbývalo mu
kolem 350 metrů. Navzdory značnému chladu cítil, jak mu po
zádech stéká pot. V jednom okamžiku šlápl do zamrzlé kaluže
a probořil se do půli lýtek do ledové vody. Sotva si toho po-
všiml. Údery jeho dopadajících bot rezonovaly se splašeným
bušením srdce. Ledový vzduch mu trhal plíce. Ruce a tváře mu

však mrzly. Zbývalo 180 metrů. Tak běž, sakra, běž! Říkal si v duchu. Běž ještě rychleji. Prodluž krok. Zapomeň na krtiny, výmoly a polámané kotníky. Běž, běž, běž!

Náhle mu vítr donesl slabé výkřiky. Strnul na místě a uslyšel je znova. „*Itrukni li-hali! Itrukni li-hali!*“

Slater nebyl žádný lingvista, ale na misích v Saúdské Arábii a Ománu se naučil dost arabsky na to, aby porozuměl Masúdově volání: „Pusťte mě! Nechte mě být!“

Podle hlasů už se nacházeli za Slaterem. Předběhl je.

Bojuj, napovídal v duchu Masúdovi. Zpomal je ještě víc.

Běžel dál tmou a od kotníků mu vlály šlahouny ostružiní. Hlasy na druhé straně zdi měly k odstavné ploše ještě takových sto metrů. Možná více. Kdy by přelezl zeď tady, nějakých třicet metrů za džípem, nemuseli by ho spatřit.

Dobrá, přelezeme zeď. Přehodil nohu od židle přes více než dvoumetrovou zeď na druhou stranu. Rozběhl se a vyskočil, jak nejvýše mohl. Jeho ruce však nahnátly jen kluzký led. Nenašel žádný záchyt a spadl zpátky do kapradí. Rozhlédl se temnotou kolem, zda neuvidí nějakou jinou možnost na překonání zdi. Strom, křoví nebo cokoliv, po čem by mohl vylézt nahoru.

Nic.

Znovu uslyšel výkřiky. Tentokrát o něco blíže.

Zoufale se znovu pokusil dosáhnout vrcholu zdi. Namrzlé kameny opět odolaly jeho prstům a zase spadl poražený dolů. Bylo to moc vysoko.

Dýchej. Využij své odhodlání.

Zaměř se na jedinou věc.

Zvládni to!

Před duševním zrakem mu proběhly scény z přijímacích zkoušek do jednotky SAS. Po celých 48 hodin je instruktoři

bez odpočinku dusili, přičemž součástí cvičení minulé noci bylo překročení napůl zamrzlé řeky v plné výstroji a výzbroji. Z únavy již někteří začali trpět halucinacemi. Místo slíbené přestávky na teplý nápoj a dávku stravy jim nařídili další třicetiminutový pochod přes kopce s tím, že každý, kdo to vzdá, bude okamžitě vyřazen.

„Bud' to zvládnete,“ ječel na ně štábní seržant, „nebo vás necháme zaplatit čas, který na vás regiment vynaložil!“

A Slater to zvládnul. Dokázal to. Někde úplně na dně vyškral poslední rezervu sil.

V hlavě se mu ozval slabý hlásek: „Jenže to ti bylo dvacet tři. Ted' je ti třicet šest!“

Slater zahnal hlas a vyprázdnil svou mysl.

Byla tu jen ta zeď.

Běžel a v uších mu hvízdal vítr. Pak ucítil náraz zdi do prsou a kluzký led na dlaních. Zuřivě švihl nohou.

A byl na druhé straně.

Místo odhadl docela správně. Cherokee stál přímo před ním. Zvedl z trávy nohu od křesílka a skrčil se za předek vozu.

Nyní mohl únosce nejen slyšet, ale i vidět. Táhl násilím chlapce a k autu to měli ještě nějakých třicet metrů. Masúd se s nimi zuřivě rval. „*Ib'id jadak!*“ křičel do noci. „Nechte mě být!“

Slater vytáhl z kapsy svůj nůž značky Mauser a několikrát probodl obě přední pneumatiky. Předek džípu zvolna klesl k zemi. Jestlipak se dostane i k zadním kolům?

Náhle se zezadu bez varování vyřítíl automobil s rozsvícenými dálkovými světly. Jeho řidič si nejspíš pomyslel, že dva kamarádi pomáhají třetímu, který trochu přebral. Několikrát zmáčkl klakson a byl pryč. Znovu nastala tma.

Policejní auto by v podobné situaci určitě zastavilo. Chlápek s revolverem udeřil Masúda těžkou zbraní do hlavy. Chlapci se podlomila kolena. Ztichl a oba černě oděni muži jej vlekli k zadku auta.

Slater ze své pozice u chladiče sledoval pohyb jejich nohou mezi zadními koly. Všichni tři se pomalu blížili k vozu. Slater zhluboka dýchal a přestaly se mu třást ruce. Únavu vystřídala hrozivá připravenost k akci. Přendal si svůj kapesní nůž do levé ruky. Jeho čepel sice byla krátká, ale svému účelu poslouží docela dobře. Tiše se plížil po travnatém okraji cesty podél vozu. Teroristé splnili svůj úkol a teď je vůbec nenapadlo, aby zachovali ticho. Poté, co Masúda nacpali do zavazadlového prostoru, se docela klidně vybavovali hrdelní arabštinou. Nejspíše se dohadovali, zda mu mají dát roubík, svázat jej, či ho znovu praštit. Nebo všechno najednou. Slater neměl ponětí, který z nich je vyzbrojený revolverem a který má nůž. Podle základních pravidel SAS měl předpokládat, že jsou oba vyzbrojení palnými zbraněmi. Už byl od bližšího muže jen metr a půl.

Jeden metr.

Kvůli otevřeným zadním dveřím mohl vidět jen čísi kus zad a dvě nohy. Černá větrovka se onomu muži vyhrnula nahoru a odhalila pruh trička přibližně dva palce široký a vršek džínsů bez pásku. Z vnitřku vozidla svítilo mdlé světlo.

S velkou přesností vrazil Slater čtyřpalcovou čepel nože bližšímu muži až po rukojeť do zad mezi bundou a okrajem džínsů. Pustil nůž a ve stejné chvíli udeřil druhého útočnicka vyřezávanou rozsochou nohy od křesla do páteře v místě křížové kosti.

Bodnutí nůž bolestí úplně ztuhnul a Slater jej praštil vší silou zadními dveřmi auta do zad. Druhý muž se s řevem a nožem

v ruce vrhl směrem ke Slaterovi. Jenže záda měl silně pochroumaná prvním úderem nohy odkřesla. Síla vůle a vztek ho sice hnaly kupředu, ale bolest ho přemohla a on poklesl na jedno koleno.

První muž překonal prvotní šok z bodné rány a pomalu se začal zvedat. Slater zachytil odlesk světla na hlavní revolveru. Otočil se celým tělem a bekhendovým úderem jej praštil svým improvizovaným kyjem ze strany do hlavy. Docela jasně uslyšel prasknutí lebky. Revolver spadl na zem.

Oba únosci byli teď na zemi. Muž s nožem vypadal, jako by se modlil. Tělo střelce se otřásalo návaly agónie.

Kdo zaváhá, zemře. Mysli na rozbušku, myslí na granát. Další ze základních pouček SAS. I téměř mrtvý terorista stále ještě může odpálit nálož nebo nechat vybuchnout granát.

Slater nabuzený vysokým stavem adrenalinu nezaváhal. Popadl revolver Smith & Wesson a oběma mužům vpálil po dvou kulkách do hlavy.

Tricet vteřin stál s bušícím srdcem se dvěma mrtvolami u nohou. Policie tu bude co nevidět, pomyslel si. Tedy za předpokladu, že paní Mackayová udělala, co jí řekl. V nejhorším případě by mohl zastavit nějaké projíždějící auto. I když v tuhle noční dobu tu moc aut nejezdilo. Kromě školy a několika farem se v téhle oblasti nenacházelo téměř nic.

Masúd, vzpomněl si náhle. Musím se podívat, co mu ti dva hajzlové udělali. Udělal krok k autu, ale to se k jeho velkému zděšení náhle začalo rozjíždět. Z výfuku se vyvalil oblak dýmu a zadní dveře vlály ve vzduchu jako prapor.

Proboha, pomyslel si. Byl tam řidič. Ale kde?

Musel mě vidět, když jsem přelézal zeď, uvědomil si. A ukryl jsem se za předkem auta. Když zaslechl výstřely, usoudil, že bude nejlepší vypadnout.

S dvěma prázdnými pneumatikami však vůz nemohl jet. Urazil jen patnáct metrů a pak se zastavil.

Slater jej rychle dohonil. Zastavil se dva metry za ním s revolverem namířeným na zadní dveře, které se po zabrzdění auta za ležícím Masúdem přibouchly.

Uběhlo půl minuty. Pak se ze zadní části auta ozval mužský hlas s cizím přízvukem: „Jdu ven.“

Zadní dveře se znovu otevřely. Kvůli světlu v zavazadlovém prostoru Slater nemohl vidět muže do obličeje. Zaregistroval jen to, že měl na hlavě kožešinovou čepici s chrániči uší a držel téměř bezvědomého Masúda za límec. Oběma stoupala v chladném nočním vzduchu pára od úst. Byl řidič ozbrojený? Slater musel počítat s tím, že ano a že ji právě tiskl Masúdovi do zad.

Slater napřímil ruce s revolverem a palcem natáhl bicí kout. Pak namířil zbraň na řidičovu hlavu. Podobný výstřel uskutečnil při výcviku snad tisíckrát. Střela má při něm projít pachateli bradou a zasáhnout malý mozek, který funguje jako vypínač. Tím se zajistí, že ani reflexivní pohyb nemůže ohrozit život rukojmího. Ovšem za těchto světelných podmínek šlo o velmi riskantní prvek. Těžký revolver s poměrně krátkou hlavní také byl poslední zbraní, kterou by si Slater pro přesnou střelbu vybral. Jen pár centimetrů vedle a Masúd by měl hlavu na maděru.

Náhle zaslechl zpočátku nezřetelné, ale pak stále silnější houkání. Pak zpoza horizontu vyrazila houkající a blikající auta. Najednou bylo všude okolo plno vozidel a scénu zaplavilo světlo z reflektorů.

Z megafonu se ozval plechový hlas: „Odhod'te zbraně! Opakuji: Odhod'te všechny zbraně!“

Vír od rotoru policejního vrtulníku zvedal spadané listí a drobné větvičky. Řidič džípu, mladý Asiat v nylonové teplákové soupravě, jemuž nemohlo být více než osmnáct, pustil Masúda a zvedl ruce nad hlavu. Masúd se sesunul k zemi. Řidič neměl žádnou zbraň.

Slater spustil napnutý kohout revolveru a pustil zbraň na zmrzlý trávník. Pak si dal obě ruce do týla a čekal.

KAPITOLA DRUHÁ

Cela předběžného zadržení na policejní stanici v Henley-on-Thames nebyla podle Slaterova názoru zařízená k tomu, aby poskytovala pohodlí. Pokrývky byly tenké a opilec ve vedlejší cele větší část noci střídavě chrápal a kašlal. Nad vším vynikal všudypřítomný zápach zvratků překrytý nějakou desinfekcí. Slater byl v pokušení posadit se a přehrát si před vnitřním zrakem všechny události uplynulého večera. Nakonec raději zvolil alternativu spánku s tím, že mu vyčistí hlavu.

Třesavka se dostavila brzy po půlnoci. Slater věděl, že přijde, neboť po fyzickém a duševním vypětí spojeném s návaly adrenalinu způsobenými násilnou akcí nevyhnutelně vždy přišla. Snažil se jí zbavit co nejrychleji a nakonec kolem půl třetí konečně usnul. Usínání mu ulehčovalo vědomí, že za daných okolností byly všechny jeho činy správné a odůvodněné.

Vždy mu tloukli do hlavy, že při zásazích proti teroristům nelze zanechávat zraněné protivníky ležet různě po zemi, protože mohou sáhnout pro ukrytý detonátor nebo granát. Kdyby na ně nebyl sám, možná se daly životy těch mužů ušetřit. Tak, jak se to odehrálo, neměl jinou volbu.

Pro samotné teroristy neměl ani špetku soucitu. Klidně vrazili nůž do břicha Gary Ripleymu, když se je pokusil zastavit a bez mrknutí oka zastřelili oba členy ochranky. Kdyby se jim po unesení Masúda postavili do cesty Christopher Boyd-Farquharson nebo Jean Burneyová, velmi pravděpodobně by byli rovněž mrtví. Ne. V době, kdy je dohonil, již oba ztratili nárok na milosrdenství a určitě to věděli. Kdyby je nepřekvapil, naložili by s ním naprosto bez milosti.

Jenže Slater věděl, že za své konání stejně bude muset zaplatit dost velkou cenu. Několik hodin ztraceného spánku nebude všechno. Momenty z dnešní akce se mu budou vracet a prožitý stres bude přinášet změny nálady. Svůj podíl na tom bude mít vědomí, že zabil tváří v tvář dva lidi. Ostří vzpomínek se dá otupit alkoholem, ale ten zase člověka zničí jinak. A navíc o takových věcech nemůžete s nikým hovořit.

Kdysi jako novopečený příslušník pluku navštívil jednu restauraci v Herefordu. Hledal tam své kolegy. Okolo baru stál hrozen poddůstojníků. Štábní seržant jej zavolal k nim, postavil před něj láhev piva a představil jej ostatním. Mezi nimi se nacházel desátník s podezřele dlouhými vlasy, který se právě vrátil z nasazení v Belfastu. Skupina ho vítala a všichni se vyptávali, jak se mu dařilo. Pak prošel okolo nějaký pokojný civilista a neúmyslně mu strčil do ruky, v níž držel svou láhev piva.

Následovala okamžitá reakce. Desátník popadl civilistu za klopý saka, praštil s ním o barový pult a začal na něj řvát: „Kdo si, do prdele, myslíš, že jsi, abys tu do mě strkal?“ Křičel vyděšenému muži asi z deseti centimetrů do tváře. Ostatní se snažili desátníka odtáhnout a drželi jej vši silou za paže. Slater viděl, že se vztekem celý trásl, oči se mu zúžily a cenil zuby jako rozzuřený pes.

Incident se podařilo rychle urovnat. Starší poddůstojník se otřesenému civilistovi omluvil a ostatní uklidnili zuřivého desátníka. Pak jej dva muži chtěli odvést zpět do kasáren, ale on to odmítl. Tvrdil, že je v pořádku a že už nebude dělat žádné problémy.

Pak všichni pili dál a on také. Poddůstojníci vyprávěli Slaterovi o životě u pluku. Líčili mu, kde najde nejlepší bary, nejlevnější auta a nejhezčí děvčata. A pak onen desátník, který stál až dosud v klidu a pil jednu láhev piva Beck's za druhou, pohlédl Slaterovi do očí a tiše prohlásil: „Všechno je to na hovno! Celá ta věc je pěkně zasraná! Pluk je na hovno, práce je na hovno...“

Na okamžik všichni utichli.

„Chceš znát tajemství?“ hovořil desátník stále stejným, mdlým hlasem.

„Voni nechcípnu. Střelíš je, zapíchneš je. Můžeš dělat, co chceš, ale voni prostě nechcípnu...“

„Dobrá, to by stačilo!“ skočil mu do řeči štábní seržant. „Tony a Steve, odveďte ho zpátky do kasáren.“

Všichni tři se rychle vytratili a štábní seržant zavrtěl hlavou. „Zdá se, že měl dost drsný časy při nasazení. Pořád ještě vězí ve starém temném území.“

„Temné území?“ vyzvídá Slater.

Seržant na něj chvíli hleděl bez výrazu a pak raději věnoval pozornost svému pivu. Bylo jasné, že žádná odpověď nepřijde.

Slater si však pojem temné území zapamatoval.

Onoho desátníka už nikdy neviděl.

K snídani měl Slater vaječný muffin z obchodu na hlavní ulici a hrnek čaje od policejního seržanta.

„Zrovna jsem mluvil s vaším ředitelem,“ řekl Slaterovi potěšeně.

„Pembbridge,“ řekl Slater.

„Jo, to je von. Vypadalo to, že je dost nešťastnej.“

„Už jste se s ním setkal?“

„Jo, jednou nebo dvakrát. Před pár lety se snažil prosadit, aby v areálu školy trvale sídlilo naše oddělení, které by ji střežilo. Když mu náš šéf naznačil, že by museli sáhnout hlouběji do kapsy, aby tohle privilegium sponzorovali, tak se trochu vztekal. Začal žvanit něco o zahraniční politice jinými prostředky, neviditelných vývozech, bezpečnostních prodejích na Střední východ a podobný kecy.“

„A skončilo to soukromou hlídací službou,“ doplnil Slater.

Seržant zvedl oči vzhůru, ale své mínění o bezpečnostním uspořádání si ponechal pro sebe. Na stole zařinčel telefon. „Ani chvilka klidu,“ postěžoval si a vzal od Slatera prázdný hrnek.

„O tom já nic nevím,“ zamumlal Slater a natáhl se na matraci.

Vůbec se však necítil tak bezstarostně, jak předstíral. Problém dvou mrtvých mužů vypadal v denním světle úplně jinak a představoval dost velkou mrzutost. Nikdo by Slatera nemohl z ničeho obvinít, kdyby z telefonu vrchní zdravotnice jednoduše zavolal policii a všechno nechal na ní. Ve skutečnosti měl udělat přesně tohle. Zda by však Masúd přežil, kdyby se tak choval, byla jiná věc. Než by zalarmovali jednotku na osvobozování rukojmích, únosci už mohli být dávno pryč. A i kdyby je dopadli, tihle Arabové rozhodně nepatřili k lidem, kteří by se vzdali na požádání, byť vyslovené sebezdořileji.

Jak asi bude škola na celý incident nahlížet? Špatně. To bylo jasné. Když Slater před šesti měsíci nastoupil do Bolingbroke,

řekl řediteli Pembridgeovi, že větší část své vojenské služby strávil u SAS a skutečně také hrál za pluk ragby. Požádal jej však, aby podrobnosti z jeho předchozího života zůstaly utajené. Pembridge souhlasil a zveřejnil, že Slater sloužil jako sportovní trenér u královských ženistů, což byl jeho původní útvar.

Pokud by vyšetřování okolností smrti dvou mužů odhalilo tisku skutečnou Slaterovu identitu, asi by se dozorčí rada školy Bolinbroke tvářila dost zle. Jakákoli reportáž by přivolala ke škole nechtěnou pozornost, natož ve spojitosti s SAS. Díky tomu by se škola ocitla na prvních stránkách a udržela by se tam dost dlouho.

Samotný pluk by asi měl pro celou věc pochopení, domníval se Slater. Nebyl by z toho sice nijak nadšený, protože nemá rád jakékoli otírání tisku o pluk, ale pochopení by asi měl. U pluku totiž věděli, že ať už Slater učinil cokoliv, oni ho k tomu vy-cvičili.

Z téhož důvodu také hned po svém příjezdu na policejní stanici zavolal Larkovi.

Lark byl takový uklízeč, kouzelník v obleku a kravatě, který nechával mizet problémy. Pokud se mělo po nějaké akci uklidit – jako například po Gibraltaru a několika dalších nepublikovaných operacích – Lark byl mužem, jenž uhladil všechny ostré hrany. Pracoval jako advokát státní správy v jednom vysoce utajovaném úřadě na Northumberland Avenue, kde se malá skupina protřelých právníků zabývala ochranou zákonných zájmů Ministerstva obrany. Za poslední dvě desítky let představoval jediný rozdíl mezi vězením a svobodou pro nejméně tucet příslušníků SAS a dalších operativců tajných služeb. Pokud by Lee Clegg a jeho kolegové po zastřelení zloděje

aut na kontrolním bodě v Belfastu měli možnost spojit se s Larkem, nemuseli všichni skončit v kriminále.

Lark dorazil do cely předběžného zadržení na policejní stanici v Henley-on-Thames přesně v devět hodin. Přinesl termosku čerstvé kávy a čerstvý výtisk novin *Daily Telegraph*, což Slater velmi ocenil. Lark byl jako obvykle dokonale oblečen. Na krku měl uvázanou kravatu starého anglického veslařského klubu.

„Pane Slatere,“ začal a napřáhl pěstovanou ruku. „Neočekával jsem, že vás znovu uvidím, řekněme, tak brzy.“

„Také bych byl pro to, aby podobné schůzky ustaly,“ souhlasil Slater otráveně a mnul si rukou bradu. Bezvadný vzhled právníku mu připomínal, že sám vypadá jako bezdomovec. V ústech měl nakyslou pachut' a potřeboval se oholit.

Lark se usmál, alespoň lehce pozvednutý koutek úst tak vypadal, a otevřel uzávěr termosky. „Obvyklá rutina, pane Slatere,“ řekl. „Řekněte mi všechno. A myslím tím skutečně všechno.“

Slater si vychutnával dobrou kávu a vyprávěl pěkně od začátku. Lark si dělal poznámky.

Když Slater skončil, právník si propletl prsty obou rukou a řekl: „Řeknu vám pár věcí, které se mi moc nelíbí,“ řekl přemýšlivě a poškrábal se na nose. „Začneme tou nohou od křesla. Dává jim do rukou argument, že jste si záměrně připravil zbraň k útoku. Já myslím, že jste si z té místnosti vzal baterku. Nejspíše velkou, patnáctipalcovou baterku Maglite. Baterka je zcela přirozená věc, kterou by si člověk vzal s sebou ven do tmy, že? Pokud by vás někdo později překvapil a přinutil vás bránit se s ní, no, to už by bylo něco zcela jiného. Chápete, co tím chci říci?“

Slater přikývl, že ano.

„Myslím, že by bylo možné, aby sem ještě dnes zaskočil přítel a přivezl vám takovou baterku ukázat, abyste ji mohl identifikovat a pořádně ji ohmatat za účelem zanechání otisků prstů.“

Slater opět přikývl. Začínal se cítit mnohem uvolněněji. Vypadá to, že mu poskytnou plný pěťihvězdičkový servis. Jako kdyby stále ještě sloužil.

„Samozřejmě ji hned neobjeví. Dáme tomu tak den nebo dva. Také si myslím, že by někdo měl zajít za vrchní zdravotnicí a v tichosti s ní promluvit o tom křesílku. Máte nějakou představu o způsobu, jak s ní hovořit?“

„Po pravdě?“ zariskoval Slater.

Lark vypadal zděšeně. „Nejsem si jistý, že bychom...“

„Poslouchejte. Viděla, jak jednoho jejího pacienta unesli, druhého k smrti pobodali, zmlátili do bezvědomí dalšího čtrnáctiletého chlapce a zdravotní sestru jenom proto, že se jim připletli do cesty. Nemusíme jí vyhrožovat, ani podplácet. Stačí ji uvést do obrazu. Řekne to, co bude třeba.“

Lark pochybovačně našpulil rty, ale pak přikývl. „Druhá věc, kterou nejsem příliš nadšený,“ pokračoval, „je jistý dojem, řekl bych nesprávný dojem. Jsem si jistý, že jste ty muže nepronásledoval proto, abyste vyvolal konfrontaci. Myslím, že váš původní úmysl při opuštění školních pozemků spočíval v tom, že jste chtěl zjistit, samozřejmě z dálky, registrační značku auta únosců, abyste ji potom mohl předat policii. Je tato interpretace vašich úmyslů správná?“

Slater jej ujistil, že ano.

„Přišel jste k autu, které bylo opuštěné, a proto jste se jej pokusil zneschopnit k jízdě propíchnutím předních pneumatik.

Naneštěstí vás přitom nachytali únosci. S nožem v ruce.

Slater přikývl.

„Došlo k boji...“

Slater opět přikývl.

„Vidíte? V každém případě chci maximálně vyloučit nesprávný dojem, že jste ty muže ve skutečnosti přepadl ze zálohy.“

„Absolutně nikoliv,“ ujistil jej Slater.

Dvě hodiny bez přerušení procházeli každý pohyb, každé gesto, aby odstranili sebemenší možnost rizika stíhání ze strany zákona. Larkův hovor telefonem ze seržantova stolu přinesl dobré zprávy. Ripley ležel na jednotce intenzivní péče v nemocnici v Readingu a lékaři očekávali, že se z toho dostane.

Lark se omluvil v 11.30 a zanechal Slatera s výtiskem *Daily Telegraphu*. Slater přečetl noviny od první do poslední stránky, neúspěšně se snažil o vyluštění křížovky a nakonec se pokusil usnout. Pak se ve 14.00 hodin otevřely dveře cely a dostal zpět svoje věci. „Váš případ nám odebrali,“ řekl mu seržant rezignovaně. „Zjevně kvůli bezpečnostním důvodům, ať už to znamená cokoliv. Mám vám vyřídit, že vás bude co nejdříve kontaktovat“ – pohlédl na přilepenou cedulku na stěně nad stolem – „pan Lark kvůli svědectví před vyšetřovacím soudem.“

Slater vděčně poděkoval pokynutím hlavy. Přesně takhle se to odehrálo v minulosti. Lark strávil několik dní vyráběním okovaného svědectví, pak Slatera zavolali, aby ho podepsal, a dali mu kopii, aby se text naučil nazpaměť. Lark tomu říkal „přijmout za vlastní“. Poté se celý fascikl dokumentů uložil do nějakého zaprášeného šuplíku na ministerstvu obrany. Tajné

z důvodů národní bezpečnosti. Jako systém to nebylo úplně neprůstředné. Stále se zvyšovaly počty hlasů na levém křídle politického spektra, které požadovaly větší odpovědnost tajných služeb. Slaterovi byly jejich požadavky v podstatě lhostejné.

Policejní řidič v civilu ho odvezl do školy neoznačeným autem. Jak se zdálo, systém zase jednou přispěl k jeho osvobození.

V Bolingbroke vůbec nebyl takový zmatek, jak Slater vzhledem k událostem uplynulé noci očekával. Vše se zdálo být v pořádku. Okolo vrátnice byla natažená policejní páska a za ošetřovnou stál černý Range Rover. Jinak nic.

Když Slater přicházel k hlavnímu vchodu, ragbyové mužstvo se pod vedením asistentů trenéra právě ubíralo na hřiště. Chyběli v něm Ripley a al-Džabrín. Jeden z asistentů na Slatera zavolal: „Mysleli jsme, že bude dobré, když je vezmeme na pár koleček. Domnívám se, že je to správné.“

„Určitě,“ souhlasil Slater. „Dejte jim do těla.“

„Žádný problém. Doufám, pane, že vám brzy bude lépe.“

Slater pozoroval chlapce, jak vybíhají na hřiště. Copak jim asi napovídali, pomyslel si.

Než stihl domyslet své domněnky, objevil se ve dveřích ředitel Pembridge. Gesty sice dával najevo, že vítá Slaterův příchod, ale v jeho chování bylo cítit určité napětí.

„Dobrý den, pane Slatere. Pojd'te do mé pracovny, buďte tak laskav.“

Prošli širokou kamennou chodbou za naprostého mlčení. Pembridge se zastavil v předpokoji své pracovny u sekretářky a oznámil jí, že si nepřeje být vyrušován.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, spustil: „Pane Slatere, já, my, škola Bolingbroke vám dluží tisíceré díky. Váš velmi statečný čin včera večer zcela jistě zachránil život přinejmenším

jednoho našeho chlapce. Děkuji vám.“ Natáhl svou ruku, aby potřásl Slaterovi tou jeho.

„Také vím, že jste včera odpoledne nahlásil naší bezpečnostní službě podezřelé auto včetně registrační značky, a že v tomto ohledu nikdo nic nepodnikl.“

„Ano, pane.“

Pembridge poodešel k oknu místnosti. „Pane Slatere, budu s vámi mluvit upřímně. Kdyby ochranka reagovala na vaše upozornění a zavolala na policii, nedošlo by k našemu nynějšímu rozhovoru. Pamatuji si vaše výhrady k této firmě a také si vzpomínám na své, spíše odmítavé stanovisko k vašim výhradám. Jako výraz omluvy a ocenění vaší statečnosti bych vám rád předal malý dárek.“

Vrátil se ke stolu a podal Slaterovi malou krabičku. Uvnitř byly zlaté manžetové knoflíky, ozdobené rytým znakem školy Bolingbroke. Kromě formálního obleku Slater nikdy neměl košili, která by vyžadovala používání manžetových knoflíčků. Přesto se polichoceně usmál. „Děkuji vám. Jsou opravdu pěkné.“

A teď ty špatné zprávy, pomyslel si, když strkal krabičku do kapsy. Nikdy to není tak jednoduché.

„Naneštěstí, pane Slatere, tu nejsme jen vy a já. Bohužel jsou tu kromě nás ještě další zainteresovaní lidé.“

Už je to tu, pomyslel si Slater.

„A škola Bolingbroke neexistuje – i když bychom si to občas přáli – ve vakuu. Musíme brát v potaz rozhodnutí správních rady. A také zde jsou zákony naší země...“

Do toho. Jestli mě chcete vyhodit, tak to řekněte na rovinu.

„... a ačkoliv se vaše chování zdá být z určitého pohledu obdivuhodné, stále tu zůstává fakt, že jste při službě škole způsobil násilnou smrt dvou mužů. Navíc jste je zabil za okolností,

které příliš nepřipouštějí možnost výkladu, že se jednalo o sebeobranu.“

„Pane Pembridgi...“

„A nakonec, pane Slatere, fakt, že jste bývalý příslušník SAS, vám nedává žádná zvláštní práva. Po zjištění situace na ošetrovně jste měl zavolat policii, která není až tak nekompetentní, jak se domníváte. Jen pro vaši informaci – dostal jsem povolení vám sdělit, že oba mladí Arabové byli sledováni zvláštním oddělením policie. Zdá se, že se vám podařilo zhatit nějakou jejich velkou operaci.“

Slater na něj nevěřícně zíral. „Zhatil operaci! Dva členové vaší ochranky byli zastřeleni. Unesli vám jednoho z vašich chlapců pod namířenou zbraní. Dalšího hochu, který se jej pokusil chránit, pobodali do břicha a vy mi tu vykládáte...“

„Pane Slatere, není třeba, abyste zvyšoval hlas.“

„A vy mi tu vykládáte, že jsem zhatil operaci!?“

„Pane Slatere, nezvyšujte prosím hlas. Ve škole se ví, že minulou noc došlo k jistému incidentu, spojenému s vloupáním na ošetrovnu. Ale to je vše. V současné době o tom kolují zvěsti, že člen ochranky vyrušil lupiče. Nijak jsem tuto verzi nepodpořil, ale ani nedementoval.“

Víte, že do konce trimestru nám zbývá pouze dva a půl týdne. Slečna Burneyová a dva chlapci zatažení do té nešťastné události jsou doposud v nemocnici v Readingu. Boyd-Farquharson i Ripley pojedou po propuštění rovnou domů. Masúd al-Džabrín už odletěl do Saúdské Arábie a paní Mackayová si vezme delší zdravotní dovolenou. Nikdo z nich se nevrátí do školy dřív než se začátkem dalšího trimestru v lednu.“

„A co já? Jak dlouho bude trvat moje prodloužené volno?“ řekl Slater nakvašeně.

„Pane Slatere, v kanceláři kvestora na vás čeká šek. K vaší dosavadní mzdě škola přidala sumu 20 000 liber. Ještě než šek převezmete, musím vás požádat, abyste podepsal jistý předem připravený formulář. Píše se v něm, že váš kontrakt se školou Bolingbroke byl ukončen na základě vzájemné dohody. Současně také souhlasíte s tím, že o včerejších událostech nebudete s výjimkou výslechu na policii a před vyšetřujícím soudcem nikde hovořit. Přestože o tom není písemný záznam. Naše škola má mnoho přátel, kteří by nebyli rádi, kdyby se v médiích objevily zprávy spojované s Bolingbroke. Jsou to takoví přátelé, že ani váš pan Lark by vám pak nemohl pomoci. Rozumíme si, pane Slatere?“

„Myslím, že ano,“ řekl Slater chladně.

„Je mi líto, že k tomu došlo. Udělal jste pro náš ragbyový tým velmi mnoho. Očekávám, že v sobotu Wellington porazíme.“

O dvacet čtyři hodin později Slater řídil svůj deset let starý Saab po příjezdové cestě naposledy. Povšiml si, že páska kolem vrátnice již zmizela. Z náhlého popudu zastavil a nakoukl oknem dovnitř. Nikdo tam nebyl a monitory byly vypnuté. Uvnitř nezůstala žádná stopa po násilné smrti dvou mužů. Nebo že by vrátnice vůbec kdy byla obývaná.

„Odvezli je uzavřenou dodávkou,“ ozval se za ním tichý hlas. „Byli to docela dobrý chlapi. Oba dva.“

Slater se otočil po hlase. Za ním stál správce hřišť Jimmy McCracken. V ruce držel třetinkovou láhev Teacher's whisky, která byla skoro prázdná.

„Copak jsi viděl, Jimmy?“

„V takovém člověku je obrovská spousta krve,“ řekl McCracken neurčitě.

„To teda je,“ přisvědčil Slater.

O 450 metrů dále se u postraní čáry ragbyového hřiště začal shromažďovat shluk lidí zachumlaných do teplých oděvů.

„Jak dlouho tady pracuješ?“

Správce zamyšleně zasunul láhev do kapsy. „Teď to bude dvacet osm let.“

Slater sáhl do kapsy. „Dobrá, něco tu pro tebe mám.“

„Ty tu nezůstaneš?“

Slater zavrtěl hlavou.

McCracken otevřel krabičku a v údivu zíral na zlaté manžetové knoflíky spojené filigránovými řetízky.

„Člověče,“ vydechl, „ty jsem si vždycky přál.“